

Sense moure's de Lloret

Els turistes que estiuegen a Lloret –o a Port Aventura, a l'altra banda del territori català– han de romandre al lloc on passen la nit i no anar a visitar Barcelona perquè «no gasten». Aquesta bajanada és més o menys el que va insinuar, si no afirmar obertament, el gairebé vitalici –des de 2002– president de la Cambra Oficial de Comerç, Indústria, Serveis i Navegació de Barcelona –i també president del Consell General de Cambres de Catalunya– Miquel Valls i Maseda, que fa pocs dies també va dir que voldria tornar a presentar-se, malgrat la pila d'anys que fa que ocupa el càrrec, gràcies a la situació que travessen les renovacions d'aquestes entitats, sobretot la poderosa de Barcelona.

Que quedi clar, doncs, que... el màxim representant dels empresaris no només de Barcelona sinó de tot Catalunya pel seu càrrec en el Consell de Cambres va parlar més com a vicepresident del Consell General de Turisme de Barcelona que en representació dels interessos de la resta d'empresaris del territori. Aquest home amb un grapat de càrrecs institucionals i fa pocs mesos distingit amb la Creu de Sant Jordi va tenir un comportament de conviccions poc liberals car sembla posar en dubte l'aplicació de les llibertats europees. Que si no recordo malament són la llibertat de circulació dels capitals, la llibertat de circulació de les mercaderies i –aquí radica l'eix del meu article– la llibertat de circulació de les persones.

D'aquestes llibertats europees la de circulació de les persones és la que ha fet possible fer turisme al si dels països de la Unió Europea sense els entrebancs fronterers d'abans. I gràcies a aquesta llibertat els turistes poden fer excursions quan visiten un territori. I és una part d'aquesta pràctica de les excursions dels turistes la que sembla fer-li nosa al president de la Cambra barcelonina, però no totes sinó especialment les que són organitzades per empreses –sí, empreses– del sector receptor del turisme.

De sobte, i probablement perquè a Barcelona cada dia es parla de turismofòbia i com que cada dia hi ha conflictes a la ciutat per actes d'incivisme, el president de la Cambra pensa que s'ha de crear una taxa, la qual –quina clarividència i quin poc gremialisme empresarial– només haurien de pagar els que viatgen a Barcelona en excursions organitzades, val a dir per empreses, excloent d'aquesta els qui ho facin individualment o en grups privats. Com que aquests dies no puc llegir tots els diaris ni escoltar tots els programes de ràdio o televisió potser no m'he pogut assabentar de si hi ha hagut alguna cambra catalana que hagi protestat o s'hagi queixat d'aquesta incoherència i insolidaritat del qui també és el seu president.

En turisme, estadísticament es distingeix entre turistes –els que fan nit al lloc destinació– i visitants del mateix dia o excursionistes. Que a Barcelona arriben molts excursionistes, és sabut des de fa molts anys però Turisme de Barcelona mai havia dit res. I si parlem de Girona ciutat o de Figueres... que no arriben quantitat d'excursionistes que fan excursions per conèixer una altra destinació propera al seu lloc de pernoctació?

Si Turisme de Barcelona no havia criticat mai els excursionistes és, entre altres raons, perquè no és cert que no deixin diners a Barcelona. Qui conegui el sector sap que –ara potser menys que en el passat– a Barcelona hi ha empreses que fan negoci amb els excursionistes organitzats. Recordo que quan encara no estaven prohibides les corrides de braus, els clients eren majoritàriament portats en autocars des de Lloret i altres poblacions de la costa. I el mateix es pot dir, encara avui, amb alguns tablaos de flamenc.

Així, doncs, no ha encertat el senyor Valls en la seva crítica. Potser la va efectuar estimulat per alguns hotelers, companys seus en el consorci Turisme de Barcelona i en la Cambra, que ara comencen a recollir el que ells mateixos van generar en no posar ordre en el desenvolupament turístic de Barcelona. Empresaris que des de fa més de vint anys juguen un paper molt decisiu al consorci Turisme de Barcelona. Són els mateixos que durant molts anys no volien la taxa, però que de sobte van canviar d'opinió i van ser-ne impulsors. Cap secret: era la millor manera de salvar el consorci Turisme de Barcelona, perquè l'aventura de comprar Spanair que ells van encapçalar el va deixar en fallida tècnica.

La lliure circulació de persones –i les excursions– en un país turístic és un dret, agradi o no. Per això, cansat com estic de veure com alguns aprofiten la turismofòbia, em trec de la màniga un neologisme nou: excursionofòbia. Sí, fòbia als excursionistes, en aquest cas als que visiten Barcelona. I tot i que me n'atribueixo la paternitat, reconec que la idea em va venir dada per les paraules del president de la Cambra de Barcelona quan va venir a dir que es quedin sense moure's de Lloret o de Port Aventura. Aquest és el panorama.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/08/25/moures-lloret/863867.html?utm_source=rss